

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464343
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6119464343.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, proti žalovanej U. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom V. X. XXX/XX, M., o zaplatenie 4.179,43 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8Csp/121/2020-137 zo dňa 26.11.2020 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu úverovú pohľadávku v sume 4.179,43 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.552,44 € od 18.12.2018 do zaplatenia. Uplatnená pohľadávka v istine, podľa jej skutkového vymedzenia v žalobe, vznikla zo zmluvy o úvere č. 5068187927 zo dňa 9.2.2015 (ďalej tiež len „zmluva“) uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 ako veriteľom a žalovanou ako klientom (ďalej tiež len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej peňažné prostriedky oproti jej povinnosti vrátiť ich veriteľovi spolu s dohodnutými úrokmi. Žalovaná podľa tvrdenia žalobcu prestala svoje záväzky z úverovej zmluvy podľa dohodnutých podmienok splácať a omeškaný záväzok nespĺnila ani na základe dodatočnej písomnej výzvy veriteľa, preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11.7.2017 úver zosplatnil ku dňu 10.7.2017 a úverovú pohľadávku postúpil na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 17.12.2018. Pohľadávka, ktorú žalobca uplatnil podanou žalobou, predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 4.179,43 € a pozostáva z istiny 2.522,44 €, dlžných úrokov vo výške 1.410,07 € a z úrokov z omeškania vyčíslených vo výške 246,92 €.

2. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyšiel z nespornosti tvrdení žalobcu o uzavretí zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 9.2.2015 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. so sídlom Bratislava a žalovanou v postavení dlžníka; zároveň tiež zistil, že zo zmluvy o úvere vyplýva výška úveru 2.600,- €, mesačná splátka vo výške 52,69 € so splatnosťou do 18. dňa v mesiaci s tým, že počet splátok bol určený na 108 mesiacov, ročná úroková sadzba bola 20,90 %, RPMN - 22,20 %, priemerná hodnota RPMN - 17,33 % a celková čiastka na zaplatenie - 5.688,10 €, že žalovaná svoje povinnosti splácať úver riadne a včas nespĺnila, preto veriteľ úver predčasne zosplatnil ku dňu 10.7.2017 a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Písomná výzva zo dňa 31.5.2017, v ktorej bola žalovaná upozornená z dôvodu riadneho nesplácania úveru na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.7.2017, podľa zistenia súdu prvej inštancie žalovanej doručené neboli. Súd právne vec posudzoval podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“) a vzťah žalobcu a žalovanej právne posúdil ako

záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že bankou boli žalovanej doručené výzva a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.7.2017, lebo o doručení týchto písomností nepredložil súdu žiadny dôkaz, dokonca ani dôkaz o tom, že uvedené písomnosti boli odoslané na poštovú prepravu. Z uvedeného dôvodu súd mal za to, že neboli dodržané kumulatívne podmienky uvedené v ust. § 53 ods. 9 OZ (existencia splatnej pohľadávky, písomnej výzvy banky a následné nepretržité viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením jeho záväzku voči banke), a preto zosplatenie úverového dlhu žalovaného je neplatné, následne zo strany banky nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky z tejto úverovej zmluvy na žalobcu, a preto z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nárok na ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech a procesne úspešnej žalovanej trovy v konaní nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, eventuálne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní v podstatnom namietal, že súd prvej inštancie skutkovo a právne nesprávne posúdil vec, ak dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný, keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Podľa názoru žalobcu bolo v konaní preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB; žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len sčasti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, postupcom bola opakovane vyzývaná na úhradu svojho dlhu, a to výzvami zo dňa 31.5.2017, 11.7.2017 a 12.9.2018, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 17.12.2018. Akcentoval v tejto súvislosti, že žalovaná v konaní doručenie týchto výziev nijako nepoprela a nerozporevala. Súd prvej inštancie pochybil vo svojich skutkových záveroch, v ktorých nereflektoval na to, že žalovaná jeho skutkové tvrdenia nepoprela, a preto mali byť v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považované za nesporné. Na podporu svojej argumentácie citoval z viacerých rozhodnutí krajských súdov. Ak súd mal počas konania za sporné niektoré skutkové tvrdenia, ktoré však žalovanou neboli rozporované, mohol žalobcu vyzvať na objasnenie týchto skutkových tvrdení, resp. mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovanej ďalšie dôkazy. Naopak súd prvej inštancie sa postavil do pozície pomyselného advokáta žalovanej a aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu napriek ich nepopretiu zo strany žalovanej, čím podľa názoru žalobcu porušil svoje právomoci a základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu. Na podporu svojej argumentácie citoval právny názor z uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 11CoCsp/43/2020. Záverom zdôraznil, že „ochrana spotrebiteľa“, o ktorú sa súd prvej inštancie zrejme snažil, v konečnom dôsledku spotrebiteľov poškodzuje, pretože i keď nie sú nútení podrobiť sa nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, prakticky sa dostávajú do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je ich veriteľom a komu majú svoj dlh vlastne plniť, aby dosiahli napr. výmaz z úverového registra. Vyzdvihol skutočnosť, že aj napriek právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej legitímácie, zostane veriteľom žalovanej, nakoľko súd zmluvu o postúpení pohľadávky neurčil za absolútne neplatnú.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

6. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na pochybenia súdu v procesnom postupe, na nesprávnosť skutkových nálezov na základe vykonaných dôkazov a na prítomnosť právnych väd rozhodnutia, žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok nie je vecne správny.

8. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

9. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 až § 194 CSP.

10. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP v prejednávanej veci sú preukázané.

12. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie v podstatnom založil na neúplnosti skutkových tvrdení žalobcu ohľadne postúpenia žalovanej pohľadávky v kontexte pochybností, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania. Dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a svoju aktívnu legitímáciu v danom spore, nakoľko nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 31.5.2017, v ktorej žalovaná z dôvodu riadneho nesplácania úveru bola upozornená na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.7.2017.

13. Podľa ust. § 151 ods. 1, 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu za správny nemožno považovať spôsob, akým súd prvej inštancie hodnotil žalobcom predložené dôkazy a rozhodujúce tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaná v danom spore vôbec nepoprela, k žalobe sa nevyjadřila, na nariadené pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavila a v konaní bola nečinná, preto súd spor prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti. Súd prvej inštancie v tomto postupe pochybil už v tom, že bez akejkoľvek procesnej nevyhnutnosti vyvolanej či už popretím

skutkových tvrdení žalobcu, namietaním existencie alebo obsahu ním predložených listinných dôkazov alebo uplatnením prípadných iných prostriedkov procesnej obrany žalovanou, a teda dá sa povedať z vlastnej iniciatívy, spochybnil rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie aj za stavu zrejmej nespornosti žalobcom prezentovaných skutočností, ktoré žalobca preukazoval celým radom listinných dôkazov, medzi inými tiež aj výzvami na úhradu dlhu, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, či zmluvou o postúpení pohľadávok, pristúpil k preskúmaniu tvrdení a k hodnoteniu žalobcom predložených dôkazov v rozsahu zrejme presahujúcom obvyklú pozornosť preto, že žalovaná ako spotrebiteľka v spore požívala ochranu slabšej strany. Neuvedomil si však pritom jednak skutočnosť, že ani procesné ohľady, ktorých sa spotrebiteľovi v sporovom konaní dostáva (§ 290 a nasl. CSP), neznamenajú úplné vylúčenie základných atribútov kontradiktórneho konania, medzi inými tiež následku nepopretia skutkových tvrdení žalobcu, ktorým je nastúpenie domnienky ich nespornosti (§ 151 ods. 1 CSP) a jednak, že procesná ochrana spotrebiteľa musí nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami. Preto odklon od kontradiktórnosti konania suplovaním prostriedkov procesnej obrany za spotrebiteľa musí byť vždy opodstatnený niektorým z týchto objektov spotrebiteľskej ochrany a nemôže byť postavený len na akomsi hľadani dôvodu pre nevyhovenie žalobe dodávateľa za každú cenu, ktorý fenomén je v rozhodovacej praxi okresných súdov viac ako evidentný.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, aby súd prvej inštancie v obsahu úverového vzťahu strán vzhladol niektorý z týchto objektov spotrebiteľskej ochrany, pričom ani odvolací súd nezistil, aby v danom prípade ochrana spotrebiteľa opodstatňovala potrebu dokazovania nesporných skutočností a aby v úvahách nevyhnutne odôvodňovala dôvodnú pochybnosť o aktívnej legitímácii žalobcu a potrebu osobitného preskúmania tejto otázky v danom spore z vlastnej iniciatívy súdu za situácie, že žalobca prezentované skutočnosti a prechod práva vyplývajúceho zo záväzkového právneho vzťahu preukazoval písomnou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 s jej prílohou, oznámením o postúpení pohľadávky z 3.1.2019 (č.l. 75) a celým radom predložených listinných dôkazov. Treba mať na zreteli, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán tak, aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Na posudzovaný prípad súd prvej inštancie bezpochyby opomenul nazerať takouto optikou spravodlivosti, navyiac vo svojich úvahách nereflektoval, že tak výdatnú spotrebiteľskú ochranu, výstižnejšie povedané procesnú pomoc poskytol žalovanej za situácie, keď sa javí, že na svoj úverový záväzok prevzatý úverovou zmluvou nikdy riadne neplnila. Tým odvolací súd nechce povedať, že aj takému spotrebiteľovi ochrana pred hrubou nerovnováhou v právnom postavení voči dodávateľovi neprináleží, ale mienil tým akcentovať, že pokiaľ ju za takýchto okolností súd poskytne, v záujme spravodlivosti by tak mal urobiť s rešpektom k nosným princípom sporového konania a zvlášť na podklade presvedčivých dôvodov. Odvolací súd v tejto spojitosti pripomína, že Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru a že aj Ústavný súd Slovenskej republiky je vo svojej judikatúre k neprimeranej ochrane spotrebiteľa kritický, keď napr. vo svojom náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 zo 7.2.2018 tiež konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany, neprirodzená.

16. V nadväznosti na odvoláciu argumentáciu žalobcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postúpením pohľadávky bankou na iný subjekt nedôjde k zhoršeniu postavenia žalovanej ako spotrebiteľky, došlo by len k zmene v osobe veriteľa. Úprava ust. § 92 ods. 8 zákona č. 283/2001 Z.z. o bankách, až na zmenu začlenenia tohto ustanovenia v § 92, je pôvodná, a preto v jej účele nemožno hľadať ochranu spotrebiteľa. I napriek tomu je odlišný výklad tejto právnej normy spotrebiteľským prvkom frekventovane odôvodňovaný, pod rúškom presvedčenia, že postúpením pohľadávky sa právne postavenie dlžníka zhoršuje. Postúpením pohľadávky na iný subjekt sa obsah právneho vzťahu medzi bankou a klientom podľa názoru odvolacieho súdu nijako nemení. Na podporu úvahy, že postúpenie pohľadávky nie je na ťarchu spotrebiteľa, odvolací súd poukazuje na výstižný záver Ústavného súdu SR, ktorý vo všeobecnosti vyjadril k skutočnosti postupovania spotrebiteľských pohľadávok v náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018, v ktorom uviedol, že „postúpenie pohľadávok je legálny súkromnoprávny úkon“ (bod 36 odôvodnenia nálezu). Samotným postúpením pohľadávky nedochádza k inej zmene záväzku, než v osobe veriteľa a oznámením o postúpení pohľadávky, vyvolá postupca zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie bez ohľadu na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a dokonca aj za situácie, kedy k uzavretiu takejto zmluvy vôbec nedošlo. Postúpenie pohľadávky znamená

trvalú zmenu veriteľa a má za následok, že na postupníka prechádza pohľadávka s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, a to v stave, v akom sa nachádza v dobe postúpenia. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení súhlas dlžníka nevyžaduje. Za tohto právneho stavu je pre dlžníka podstatné, či postupovaná pohľadávka existuje, a preto sú mu zachované námietky proti pohľadávke, ktoré môže uplatniť v dobe po postúpení; nie je však už jeho vecou, kto pohľadávku vymáha, nakoľko má plniť dlh s účinkami riadneho splnenia podľa pokynu veriteľa. Preto otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či toto postúpenie bolo platné, je možné riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/1277/2007 zo dňa 22.12.2009). Inými slovami povedané, po oznámení o postúpení pohľadávky súdu neprináleží posudzovať platnosť tejto zmluvy ani na základe námietky žalovaného v spore z veriteľsko-dlžníckeho vzťahu s postupníkom, keďže dlhu sa žalovaný zbaví plnením tomuto subjektu bez ohľadu na platnosť postúpenia. Procesnoprávnym dôsledkom postúpenia pohľadávky je, že postupca už nie je naďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať plnenie od dlžníka, postupník sa stáva aktívne legitimovaným subjektom na vymáhanie pohľadávky v súdnom, príp. i v exekučnom konaní. V danom prípade súd prvej inštancie konkrétne skutkové nálezy z vykonaných dôkazov nevyvodil a vzhľadom na svoj záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom a nedostatok jeho aktívnej legitimácie, vec po právnej stránke vôbec neposudzoval. Tým ale vylúčil žalobcu z možnosti reagovať na podstatné skutkové a právne momenty tejto veci aj v rámci podaného odvolania ako riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu. Za tohto stavu nemožno inak ako konštatovať, že v kontexte celého priebehu (porov. napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8.10.2009, tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/137/2017 zo dňa 27.9.2018), sa konanie voči žalobcovi javí byť v konečnom dôsledku nespravodlivé. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov, nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP neostávalo iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho meritórnom zamietavom výroku a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom a ustanoveným procesným postupom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania už predložil, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Pokiaľ niektoré z tvrdení strán nebude pre súd prvej inštancie úplné, určité alebo zrozumiteľné, bude jeho povinnosťou procesne predpokladaným spôsobom tento nedostatok napraviť (§ 128, § 129 alebo § 150 ods. 2 CSP); vyhne sa pritom formalizmu a sústredí sa na dosiahnutie podstaty procesným poriadkom sledovaného cieľa civilného sporového konania, ktorým je ochrana zákonnosti, spotrebiteľské právo nevynímajúc, nie ale ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami porušenia jeho právnych povinností. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vykonané dôkazy objektívne vyhodnotí vo vzťahu ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam a vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 CSP). Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa v ňom dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

18. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.